

Arrest

nr. 55 023 van 27 januari 2011
in de zaak RvV X/IV en RvV X/IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2010 en op 29 oktober 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 september 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikkingen van 6 december 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat H. VAN NIJVERSEEL, en advocaat T. MOSKOFIDIS loco advocaat K. HENDRICKX, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 14 april 2003 het Rijk binnen en diende op 22 maart 2010 een zevende asielaanvraag in. Op 30 september 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn uit de wijk Labah Dhagah en te behoren tot de Abgal-clan (< Hawiye).

*Op 15 april 2003 diende u een **eerste asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van verblijf werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 24*

april 2003, welke werd gevolgd door een technische weigering door het Commissariaat-generaal dd. 14 augustus 2003. U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar reisde naar Noorwegen alwaar u op 26 juni 2003 een eerste asielaanvraag indiende. Vervolgens reisde u naar Zweden alwaar u op 27 november 2003 een asielaanvraag indiende. De Zweedse autoriteiten stelden u echter op de hoogte van het feit dat u in het kader van de Dublin-conventie terug naar België zou gestuurd worden. Hierop besloot u op eigen initiatief Zweden te verlaten en naar Noorwegen te reizen. Op 25 april 2004 vroeg u een tweede maal asiel aan in Noorwegen. De Noorse autoriteiten stuurden u echter in het kader van de Dublin-conventie terug naar België.

Op 12 juli 2004 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 9 september 2004. U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar eind 2004 besloot u naar Calais (Frankrijk) te gaan. U verbleef tot mei 2005 in Frankrijk waarna u naar Groot-Brittannië reisde. Op 18 september 2006 vroeg u asiel aan in Groot-Brittannië waarna u in het kader van de Dublin-conventie terug naar België werd gestuurd.

Op 17 november 2006 diende u een **derde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van inoverwegingname van deze asielaanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken genomen op 27 november 2006. U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar besloot naar Italië te reizen. Op een nacht was u dronken en bestuurde u een motorfiets. U kreeg een ernstig verkeersongeluk en verbleef ongeveer 3 maanden in een ziekenhuis alwaar uw vingerafdrukken werden genomen. De Italiaanse autoriteiten stelden u echter op de hoogte van het feit dat u in het kader van de Dublin-conventie terug naar België zou gestuurd worden. U besloot in augustus 2007 op eigen initiatief naar Oostenrijk te reizen. U vroeg een eerste maal asiel aan in Oostenrijk op 15 oktober 2007 waarna u in het kader van de Dublin-conventie terug naar België werd gestuurd.

Op 7 januari 2008 diende u een **vierde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens uw gehoor dd. 23 juni 2008 voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u wenste de asielprocedure stop te zetten en verkoos terug te keren naar Somalië. Een beslissing tot afstand van asielaanvraag werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 23 juni 2008. U keerde niet naar uw land van herkomst terug omdat een vrijwillige terugkeer naar Somalië via IOM om veiligheidsredenen niet mogelijk bleek.

Op 10 juli 2008 diende u een **vijfde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Wegens enkele incidenten te wijten aan uw dronkenschap besloot u in februari 2009 België te verlaten en via Frankrijk naar Italië te reizen. In juni 2009 besloot u Italië te verlaten en naar Oostenrijk te reizen. Op 19 juni 2009 diende u te Oostenrijk een tweede asielaanvraag in. Intussen werd door het Commissariaat-generaal een technische weigering betreffende uw vijfde asielaanvraag genomen dd. 23 juni 2009. Op 12 augustus 2009 stuurden de Oostenrijkse autoriteiten u in het kader van de Dublin-conventie terug naar België.

Op 12 augustus 2009 diende u een **zesde asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een technische weigering werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 22 december 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug maar reisde naar Nederland alwaar u in het kader van de Dublin-conventie terug naar België werd gestuurd op 10 maart 2010.

Op 22 maart 2010 diende u een **zevende asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Tijdens uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 25 maart 2010) en het Commissariaat-generaal (dd. 17 augustus 2010) legde u volgend asielrelaas af. U beweerde geboren te zijn op 20 oktober 1969 te Mogadishu en er steeds gewoonde te hebben in de wijk Laba Dhagah. Uw vader, Abukar Hasan, was werkzaam als soldaat onder de voormalige regering van Siad Barre. U liep gedurende 6 jaren lager onderwijs aan de Mohamed Harbi-school in het Wardigley-district. In 1989 vertok uw moeder, Fadumo Muhayadin Mohamed, naar Saoedi-Arabië. Toen in 1991 de oorlog tussen opstandelingen en de regering uitbrak werd uw vader vermoord door de opstandelingen van het USC onder leiding van Aideed. In 1992 vond er een burgeroorlog plaats tussen de rivaliserende Abgal-en Habr Gedir-clans. In mei 1992 kwamen gewapende militieleden van de Habr Gedir-clan onder leiding van Aideed naar uw woning en folterden u. U betaalde smeergeld en de militieleden vertrokken. Uw broers Dahir en Hussein werden gedood in de schermutselingen tussen de Habr Gedir en Abgal-clan. De Habr Gedir-clan was aan de winnende hand in de burgeroorlog en als lid van de Abgal-clan vreesde u, evenals uw broers Dahir en Hussein, gedood te zullen worden. In 1992 verliet u Mogadishu en reisde u naar Cadale. In september of oktober 1992 nam u te Cadale een boot waarmee u naar Aden (Jemen) reisde. U nam een vlucht van een u onbekende maatschappij en reisde naar Frankrijk. Vervolgens reisde u per trein verder naar Nederland alwaar u in 1993 asiel aanvraag. In 2000 verliet u

Nederland en reisde u naar Italië. In april 2003 verliet u Italië en reisde u naar België alwaar u op 15 april 2003 een eerste asielaanvraag indiende (cfr. supra).

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw zevende asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissaris-generaal op 14 augustus 2003 een technische weigering werd genomen, hetgeen toch een ernstige aanwijzing is voor het gebrek aan belangstelling wat betreft de door u ingediende asielaanvraag. Daarenboven verklaarde u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw **vierde asielaanvraag** dat u uw asielprocedure wenste stop te zetten en terug wilde keren naar uw land van herkomst (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 23 juni 2008, p. 3) hetgeen uw vrees voor vervolging in ernstige mate relativeert. Bovendien kan worden opgemerkt dat u zowel in het kader van uw **vijfde asielaanvraag** als in het kader van uw **zesde asielaanvraag** door de Commissaris-generaal een technische weigering werd genomen, respectievelijk op 23 juni 2009 en op 22 december 2009, hetgeen wederom een ernstige aanwijzing is voor het gebrek aan belangstelling wat betreft de door u ingediende asielaanvragen.

Ten tweede dient erop gewezen te worden dat de verklaringen die u ten aanzien van de Nederlandse, Zweedse, Noorse en Oostenrijkse asielinstanties en in het kader van uw zeven asielaanvragen in België aflegde belangrijke incoherenties vertonen met betrekking tot vrijwel alle essentiële elementen van uw asielrelaas, met name uw identiteit, afkomst, herkomst, woonplaats en familierelaties.

Zo verklaarde u in het kader van uw asielaanvragen in België Hasan Ibrahim Abuka te heten (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24 april 2003, punt 1 en 2) hoewel u voor de Britse asielinstanties beweerde Yusuf Ibrahim Sheikh te heten (zie informatie in administratief dossier) en voor de Zweedse asielinstanties verklaarde Mohamed Abouker Sheekh te heten (zie informatie in administratief dossier). Tijdens uw zesde asielaanvraag verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken “Telkens wanneer ik in een ander land asiel aanvraag gebruik ik een andere naam” en u voegde er aan toe “Ik herinner mij de namen niet meer” (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 4 september 2009, punt 3). U verklaarde voor de Belgische asielinstanties geboren te zijn op 20 oktober 1969 te Mogadishu (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 3 september 2004, punt 4 en 5) hoewel u voor de Oostenrijkse asielinstanties verklaarde geboren te zijn op 1 januari 1980 (zie informatie in administratief dossier) en voor de Britse en Zweedse asielinstanties verklaarde geboren te zijn op 1 januari 1969 (zie informatie in administratief dossier). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u gewoond te hebben in het Wardigley-district te Mogadishu (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24 april 2003, punt 11) hoewel u in het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde gewoond te hebben in het district Hamar Jadiid te Mogadishu (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 3 september 2004, punt 11). Voor de Belgische asielinstanties verklaarde u ongehuwd te zijn (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24 april 2003, punt 10) hoewel u voor de Zweedse asielinstanties verklaarde gehuwd te zijn met Nadifo Sheekh Cabdulahi (zie informatie in administratief dossier). Tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste asielaanvraag verklaarde u dat uw moeder Salado Mohamud heette (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24 april 2003, punt 9) hoewel u tijdens uw gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede asielaanvraag beweerde dat uw moeder Fadumo Muhudin heette (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 3 september 2004, punt 9). Voor de Britse asielinstanties beweerde u dan weer dat uw moeder Amina Sharif Mohamed heette (zie informatie in administratief dossier). Voor de Belgische asielinstanties verklaarde u dat uw vader Ibrahim Abukar heette (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24 april 2003, punt 8) en gedood werd in maart 1991 (punt 42). Voor de Britse asielinstanties had u beweerd dat uw vader Ibrahim Sheikh heette en gedood werd in 1995 (zie informatie in administratief dossier). U verklaarde tijdens uw eerste asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken geen broers noch zussen te hebben (zie verklaringen Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24 april 2003, punt 32). Tijdens uw eerste asielaanvraag in Oostenrijk beweerde u echter slechts één zus, Nasro Abuka, te hebben (zie informatie in administratief

dossier) en voor de Britse asielinstanties beweerde u dan weer slechts één broer, Dhahir Ibrahim, te hebben (zie informatie in administratief dossier). Ook voor de Zweedse asielinstanties beweerde u één broer te hebben, doch verklaarde dat uw enige broer Afra heette (zie informatie in administratief dossier).

Daarenboven verklaarde u tijdens uw eerste asielaanvraag voor de Dienst Vreemdelingenzaken (gehoorverslag Dienst Vreemdelingenzaken dd. 24 april 2003, punt 42) dat u van 20 juni 1992 tot 30 maart 2003 onafgebroken in Jemen verbleef (punt 42) en ook tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw zevende asielaanvraag maakte u melding van het feit dat u van 1992 tot maart 2003 in Jemen zou verbleven hebben (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 17 augustus 2010, p. 8) terwijl u eerder tijdens datzelfde gehoor nog verklaarde dat u van 1993 tot 2000 in Nederland verbleef en u vervolgens tot april 2003 in Italië verbleef alvorens naar België te komen (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 17 augustus 2010, p. 2).

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

De door u afgelegde uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen laten volstrekt niet toe om uw identiteit, uw profiel en het realiteitsgehalte van het risico op het lijden van ernstige schade bij eventuele terugkeer vast te stellen en/of te beoordelen. Subsidiaire bescherming op basis van een ernstige bedreiging van de persoon of het leven van een burger als gevolg van willekeurig geweld in geval van een internationaal of intern gewapend conflict kan door de Commissaris-generaal enkel verleend worden aan Somalische burgers wiens relaas en stavingstukken voldoende geloofwaardig zijn om dergelijke bedreiging aannemelijk te maken, hetgeen in casu gelet op bovenstaande vaststellingen geenszins het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In het verzoekschrift van advocaat K. HENDRICKX voert verzoeker als “*Enig middel*” de “*schending van de materiële motiveringsplicht*” aan. In het verzoekschrift van advocaat H. VAN NIJVERSEEL” roept verzoeker “*IN HOOFDORDE*” als “*EERSTE MIDDEL*” een “*SCHENDING VAN ARTIKEL 1, A, 2° LID VLUCHTELINGENVERDRAG; SCHENDING VAN ARTIKEL 48/3 VREEMDELINGENWET; SCHENDING VAN ARTIKEL 69 VREEMDELINGENWET*” in en “*IN SUBSIDIAIRE ORDE*” als “*TWEEDE MIDDEL*” een “*SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 A OF B VREEMDELINGENWET*” en een “*SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*”.

2.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 69 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) betreft merkt verweerder terecht op dat dit artikel “*werd opgeheven*”, dit onderdeel van het middel mist dan ook juridische grondslag. Het beroep zal verder worden onderzocht vanuit het oogpunt van de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een zevende asielaanvraag in. Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoekers vroegere asielaanvragen te beoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienen te worden.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker doorliep zeven asielprocedures en legde tijdens de vierde asielprocedure documenten neer, met name faxkopieën van een geboorteakte en van een certificaat van burgerschap waaraan geen geloof kan gehecht worden aangezien deze gemakkelijk te vervalsen zijn met allerhande knip- en plakwerk en aldus geen bewijswaarde hebben (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Daarbij dient te worden vastgesteld dat verzoeker eerder verklaard had dat hij *“had nooit enig identiteitsdocument”* (verklaring DVZ, 09.09.2004). Waar verzoeker zich beroept *“op volgend feitelijk vermoeden, nl. taal: verzoeker spreekt duidelijk Somalisch”* dient te worden vastgesteld dat kennis van een taal, in casu de Somalische taal geen bewijs van nationaliteit is. De Somali-bevolkingsgroep komt immers niet enkel in Somalië voor maar ook in Djibouti, Ethiopië, Kenia en Jemen en is na de val van het Siad Barre-regime over de gehele wereld uitgeweken.

3.3. Verzoeker voert aan dat hij *“vertrok in 1993 om in Europa asiel aan te vragen. Na al die jaren zit hij in 2008 nog steeds in dezelfde miserie, kan hij geen leven opbouwen, heeft hij geen enkele zekerheid of dergelijke”* doch gaat eraan voorbij dat hij zijn jarenlange onzekere en illegale verblijfsstatus geheel aan zichzelf te wijten heeft. In het kader van de asielprocedure wordt van de kandidaat-vluchteling verwacht dat hij zijn volle medewerking verleent aan de asielinstanties en zijn asielmotieven correct en duidelijk weergeeft opdat zijn asielaanvraag correct en binnen de kortst mogelijke tijd zou kunnen beoordeeld worden. Verzoeker werd in de loop van de talrijke asielprocedures in België en in andere Europese landen meermaals en uitdrukkelijk gewezen op zijn medewerkingplicht, alsook op het belang van zijn verklaringen, de plicht de waarheid te vertellen en geen documenten achter te houden. Verweerder verwijt verzoeker dan ook terecht dat hij *“gedurende achttien jaar een odyssee door Europa maakte waarbij hij zich bediende van meerdere alliansen”* en verder heeft hij *“gedurende zijn zes eerste asielaanvragen in België blijk gegeven van een grove desinteresse in de verschillende door hem opgestarte procedures”*. Inzake de eerste asielaanvraag, de vijfde asielaanvraag en de zesde asielaanvraag werd een beslissing tot technische weigering genomen omdat verzoeker zonder voorafgaandelijk te verwittigen en zonder geldige reden geen gevolg gaf aan een oproeping om te verschijnen voor een verhoor op het Commissariaat-generaal, zelfs niet nadat hij in het kader van zijn zesde asielaanvraag hiervoor tot drie maal toe werd opgeroepen. In het kader van zijn vierde asielaanvraag nam verzoeker zelf het initiatief om zijn asielprocedure stop te zetten omdat *“ik wil teruggaan naar mijn land op welke manier dan ook”* (gehoorverslag CGVS, p. 23.06.2008, p.3), doch diende een paar weken later een nieuwe asielaanvraag in. Verzoekers bedrieglijke handelswijze getuigt dan ook klaarblijkelijk van een flagrant misbruik van procedure en kan geenszins wijzen op een prangende nood aan internationale bescherming.

3.4. Waar verzoeker argumenteert dat *“In 2008 is hij bereid om het na 15 jaar nog eens te wagen in zijn land van origine. Men kon verzoeker toen echter niet laten gaan door de onveilige situatie in zijn land. Reden te meer dat verzoeker toen eigenlijk al het subsidiaire beschermingsstatuut had moeten krijgen zodat hij intussen zijn leven kon opbouwen in die zin dat hij zou kunnen gaan werken, zich zou kunnen bijscholen, zou kunnen instaan voor zijn eigen levensmiddelen en dergelijke”* benadrukt de Raad dat zijn bevoegdheid in onderhavig beroep beperkt is tot de weigeringsbeslissing van de commissaris-generaal inzake verzoekers zevende asielaanvraag. Hoe dan ook blijkt uit het dossier dat verzoeker zelf aangaf dat hij wenste terug te keren naar zijn land van herkomst, en dat toen de interviewer opmerkte dat *“IOM, zij repatriëren vrijwillig, ik denk niet naar Somalië maar naar Kenia?”*, verzoeker zelf aangaf *“Kenia, Ethiopië, dat is allemaal goed voor mij”* (gehoorverslag 23.06.2008, p.3). Bij het indienen van zijn vijfde asielaanvraag verklaarde hij echter *“dat hij geprobeerd heeft vrijwillig terug te gaan naar Somalië. Dit is echter niet gelukt (...) Als men mij niet kan terugsturen naar mijn land van herkomst dan moet de Belgische regering mij de toelating geven om hier in België te blijven”* (verklaring 22.07.2008, DVZ). Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij herhaaldelijk door eigen toedoen bewust en vrijwillig zijn afkomst van Somalië en zijn nood aan internationale bescherming onderuithaalt. Dat verzoeker uit eigen beweging vroeg om naar Somalië gerepatriëerd te worden kan geenszins aantonen dat hij afkomstig is uit dat land, maar hoogstens dat hij niet vreest naar Somalië te reizen, wat niet strookt met zijn beweerde nood aan internationale bescherming. Verder kan uit het administratief dossier blijken dat verzoekers drankprobleem hem niet belemmerde om voortdurend te reizen, telkens opnieuw asiel aan te vragen, en hierbij verschillende identiteiten en asielmotieven te verzinnen (zie verklaring DVZ, 04.09.2009 *“Telkens wanneer ik in een ander land asiel aanvraag, gebruik ik een andere naam. Ik herinner mij de namen niet meer”*). Verzoeker heeft in vorige asielprocedures nooit gewag gemaakt van

“serieuze psychologische problemen” of “medische problemen” noch voor of na de datum waarop het interview voorzien was laten weten dat hij om deze reden niet aanwezig kon zijn.

3.5. Verzoeker voert aan *“nog volgende verduidelijkingen te willen aanbrengen: Verzoeker stelt formeel geboren te zijn in Mogadishu op 20 oktober 1969 en gewoond te hebben in het Harnar Jadiid district. Verzoeker verklaart ongehuwd te zijn. Zijn moeder noemt Fadumo Muhudin en zijn vader, die in 1991 gedood werd, heet Ibrahim Abuka. Verzoeker verklaart 4 broers en één zus te hebben. Wat tot slot zijn verblijf in Jemen betreft, verklaart verzoeker dat hij van 1992 tot 1993 in Jemen verbleef, hij vervolgens tot 2000 in Nederland verbleef en nadien naar Italië vertrok waar hij tot 2003 verbleef.”* Dergelijke verklaringen kunnen enerzijds bevestigen dat verzoeker de mogelijkheid heeft om zijn identiteit aan te tonen en anderzijds dat zijn beweerde Somalische nationaliteit niet kan vaststaan aangezien deze bevolkingsgroep over de hoorn van Afrika verspreid leeft, onder meer ook in Jemen. Ten slotte tracht verzoeker de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door een verduidelijking te geven van de feiten die het voorwerp waren van deze tegenstrijdigheden doch de Raad stelt vast dat verzoekers pogingen tot het *a posteriori* bijsturen van zijn verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

3.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. In het verzoekschrift van advocaat VAN NIJVERSEEL meent verzoeker in aanmerking te komen voor subsidiaire bescherming op grond van “ARTIKEL 48/4 A OF B VREEMDELINGENWET” en licht toe *“Het bestaan van incoherenties in de verschillende verklaringen van verzoeker is geen afdoende motivering om verzoeker geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Als verzoeker zijn afkomst vaststaat heeft hij recht op subsidiaire bescherming ook al heeft hij in het verleden over zijn asielrelaas enkele incoherenties verteld.”*

4.2.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Wat betreft artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet beroept verzoeker zich op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker erkent dat zijn verklaringen incoherent zijn. Derhave dient te worden vastgesteld dat gelet op wat voorafgaat noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a en b van de vreemdelingenwet.

4.3. In het verzoekschrift van advocaat HENDRICKX stelt verzoeker dat hij *“een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 §2, c omwille van het willekeurig geweld in het kader van een internationaal I binnenlands gewapend conflict.”*

4.3.1. Verzoeker gaat er wederom aan voorbij dat zijn handelswijze klaarblijkelijk frauduleus is en zijn verklaringen over de gehele lijn leugenachtig zijn. Verzoeker maakt zijn voorgehouden Somalische identiteit en nationaliteit niet aannemelijk noch zijn afkomst uit Somalië, zodat er dan ook geen afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet zijn oordeel steunen op de elementen aangevoerd door de verzoekende partij en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

4.4. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

6. Ten overvloede kan worden toegevoegd dat het geenszins aanvaardbaar is om naast de Nederlandse, Zweedse, Noorse en Oostenrijkse asielaanvragen ook zeven asielaanvragen in België in te dienen. Verzoekers gebrek aan ernst ondergraaft een dwingende nood aan bescherming en duidt op een manifest misbruik van onderhavige procedure.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig januari tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK